

Francik se suho nasmija.

- Pa to je jasno, Nisam li ja već toliko puta kazao, ~~f~~ da je tavnica neka vrsta akademije, u kojoj može čovjek da nauči i takvih stvari, od kojih neka nas Bog očuva! No onaj se delija vara. ^{Ja} sam starome Andru obećao, da ću dečka odvesti odavle - i to ću i učiniti - možda već i sutra!

- A ja ću još večeras na put - reče željeničar i pogleda na zgradu Štedionice. Ele, vrijeme je!...

Pogledom punim neke bolne nostalgije obujmi još jedanput most, potom se trže, pruži Franciku ruku, oprostí se i ode sav pognut, kao da ga nešto na vratu pritište.

Francik, pošto je neko vrijeme gledao za njim, strese se izide mu u pamet ono, što mu je željeničar natuknuo o Stipi i promumlja malo ne na glas :
- Slijepi putnik! Ma što - - ?!

Dolazilo mu i da se nasmije. Htio bi naime znati, kako onaj dečko to sebi predočuje. ^{Slijepi} putnik! A rad bi se malo upoznati i s onim "znancem", s onim njegovim drugom iz apsa i porazgovoriti se s njime - onako malo ljudski i pitati ga : znade li pak on, što znači putovati morem onako "na slije-po"? Pa još u ~~Meksiko~~? I sve onako iz jedne luke u drugu kao po nekom već utvrđenom voznom redu?

E, ali tu nema šale! Red je, da se onaj neiskusani dečko smjesta istrigne ispod njegova utjecaja, jer najzad - ko zna? - vrag ne spava, i Stipe bi još na kraju krajeva mogao ~~izvrši~~ onu svoju glupost, ^{i da izvrši.} A onda?

- Što bi stari Andre? ^{Da i ja!} Kako bih se pred njime mogao ~~ja~~ da opravdam?

I ⁺ pođe da ga potraži. Pređe preko drvenog mosta na drugu stranu Delte, obide ⁺ uokolo sva lučka pristaništa, a Stipi nigdje ni traga. Francik stane na kraju gata, ~~otkud~~ se lijepo vidíxxx sva obala, što s riječke strane ~~xx~~ teče prema Voloskom, stane, razmisli malo i nadoveže u sebi: - ~~Naxxxxatxxx~~ Za sada još nema straha: u luci su sve sami "domaći" parobrodi, stoga i kad bi htio, onaj svoj naum ne bi još mogao da izvrši. Ima dakle vremena!

Ponešto umiren vrati se natrag na Brajdicu i tu ~~xx~~ nabasa na ^Barbića.

Bližao se parobrod, onaj isti, kojim je onomadne otputovala sestra s djetecom. Biće da se vraćaju i Barbić je došao da ih dočeka. Francik mu se nasmi-jehnu pa kao da je osjećao potrebu da se pred njim opravda, progovori tiho prolazeći mimo :

- Još sutra - samo sutra...

Oxrenut licem prema parobrodu, što je u taj mah puštao vani svoj dugi mukli zvižduk, Barbić učini kao da nije ništa čuo. Francik saže ramenima i zakrene u kuhinju.

Večerao je sam u kutu i ostao tu, dok se posljednji stô ispraznio. Svaki čas bi pogledao prema vratima, ne će li ugledati Stipu, ali mladić kao da je nekud nestao ~~ni traga mu ni glasa~~ *ništa ga je vidjeti ni čuti.* Naposljetku se diže i izide. Obilazeći uokolo po gradu provirivao je u svaku krčmu i gostionu, naročito u one podzemne vinare, ne bi li ga gdje zatekao. Tragajući tako uđe u gradski podrum. I tu je zadušljivo i puno dima, tako da je morao da napinje oči, da se u onoj magli snađe. Napokon ga ipak otkri, dolje na samom dnu. Sjedio je za malim stolom s nekakvim mršavim dugonjom, crne, ponešto stlačene glave.

Pošto se Francik teškom mukom protisnuo kroz gusto poredane stolove i stao preda nj, reče mu ~~xxx~~ oporim glasom:

- Čekao sam te u kuhinji, a ti evo --
- Namjerio sam se na ovoga ~~xxx~~ *moja prijatelja...* upade Stipe mrzovoljno i pokaza rukom na svoga druga.

Ovaj se jedva malo promeškolji i reče potmulo :

- Gašpar ~~Vukelica~~ *je...*
- Upoznali smo se u zatvoru - nadoveze Stipe i zagleda se u praznu čašu, što je bila pred njime na stolu.

što je bila pred njime na stolu. - To je dakle taj Meksikanac -- pomisli Francik i pogleda ga malo bolje. Iz bljedolika mu lica izbijala je sama tvrdoća, tek oči krijesile se nekako čudno. Ponekad bi se tako raširile, da je bilo baš neprijatno gledati u njih. U takav mah strujalo bi iz njih nešto ~~xxx~~ neobično nemirno, što se sved okreće, kruži ~~xxx~~ kao vir u vodi, pa bi u tome mogla biti i ona moć, o kojoj je govorio željezničar. Ma kako bilo Franciku se čovjek već na prvi pogled prikaza kao opasan te

odluči da već ove noći učini kraj onoj njihovoj vezi. Nije htio da sjedne, već se samo malo rukom upro o oslon najbliže stolice i sve onako stojeći reče :

- Umoran sam, *Stipe,* najbolje bi da ustaneš, pa da podemo na počinak. Sjutra nam se je rano dići, da potražimo, ima li gdje kakve zarade, da možemo onda i to najdalje prekosjutra-naprijed.

Stipe podigne malo glavu, uzvine obrve i reče :

- E, ali *još* vam ~~još~~ nisam rekao, da ja ostajem tu, reče i odmah odvrne pogled na stranu kao od neke neprilike.
- Tako? - namršti se Francik. A bi li mi ti mogao reći zašto?
- Našao sam posao... Zapravo našao mi ga je ovaj moj prijatelj. I pokaza rukom na ~~Vukelicu~~ *Gašparića.*

Ovaj potvrdi glavom i reče nekim čudnim potmulim glasom: